

*L'univers no es va fer a mida de l'home, tampoc li és hostil.
És indiferent.*

Carl Sagan

El projecte 8 és una novel·la en forma de joc de recerca que conté un premi. Per jugar-hi i descobrir l'entramat de la història, caldrà resoldre un seguit d'incògnites que requeriran que et connectis a Internet i utilitzis la xarxa al 100%.

També hauràs d'afilar l'enginy per arribar a les conclusions correctes i anotar en els espais reservats del llibre els codis que al final poden donar-te... una bona sorpresa.

Has de saber que, per facilitar-te les coses, algunes vegades pots arribar a la mateixa conclusió seguint camins ben diferents.

Albert Ginestà

Llegenda

Entrar pàgina web: http://www.projecte8.com/enigmes_cat.htm

Fer recerca a la Xarxa: WWW.Google.com

Enviar e-mail

Rebre e-mail

Executar programa

Buscar arxiu a eMule

Descarregar i escoltar

Anar a...

Quan en Nil em va donar el llibre, res no m'hauria pogut fer imaginar que les coses anirien tal i com van anar, que aquella juguesca amagaria una realitat tan colpidora.

- A veure si ets capaç de desxifrar-ho - em va dir, com qui no diu res.
- Què és això? – li vaig preguntar mentre agafava el llibre i l'inspeccionava.
- Mira, no et vull dir res més, llegeix-lo i descobreix els seus secrets, crec que t'agradarà. Hi ha sorpreses amagades, alguna de grossa, de ben grossa. Ja em coneixes.

I tant que el coneixia! Des de feia molts anys. Amb el seu esbojarrat caràcter simpàtic, cordial i imprevisible. Vivia intensament i tot s'ho prenia com si el demà no existís. Tenia el neguit de la immediatesa, sempre li calia actuar al moment i en compromís amb els seus principis.

Tot i que la nostra relació era irregular, el considerava un bon amic. Sí, d'aquells que, com diu el tòpic, es poden comptar amb els dits d'una mà. En Nil no estava passant per una bona època. Darrerament el veia apagat i immers en el seu món. Sabia que n'estava més que fart de la seva feina i que les coses no li anaven gaire bé amb la Clara. S'havia tornat més inestable i passava d'estats d'eufòria a moments de gran tristesa.

- Crec que t'aniria bé que algú t'ajudés, ja m'entens, una ajuda externa a tots nosaltres - li vaig dir poc després de deixar el llibre damunt el meu escriptori.
- Tranquil, ja ho sé que no estic bé, però no pateixis, tinc molt clar el que he de fer per resoldre els meus problemes existencials.
- Hòstia Nil, les coses no són únicament blanques o negres, hi ha molts matisos. Pateixo per tu, per com et veig i no sé com ajudar-te. Per això he pensat que potser un psicòleg o algun tipus de teràpia t'aniria bé...
- Tan malament em veus? - em va interrompre – Mira'm, crec que ja he començat a resoldre els meus conflictes. Les aficions m'ajuden, el resultat el tens aquí - va dir assenyalant el llibret de damunt la taula. Gràcies per preocupar-te per mi.

Aficionat com era als jocs de lògica, a l'astronomia, a l'escriptura i a la música, vaig pensar que en Nil buscava la sortida als seus problemes submergint-se encara més en el seu món. No sabia si aquest fet l'ajudaria o, si tal i com em temia, l'acabaria d'ensorrar.

Aquella mateixa nit, impacient, vaig agafar el llibre. Tan sols obrir-lo vaig adonar-me que allà hi havia quelcom més que uns escrits del meu amic i que potser s'hi amagaven les claus per descobrir els seus pensaments interiors. No seria fins més tard que ho començaria a entendre.

1. Terra

http://www.projecte8.com/enigmes_cat.htm

*Únicament una nit a l'any ho pots veure
i el seu missatge és inexorable.
Mares de Déu amb un fill il·lustre
la música ho és tot i amb la dansa tot s'acaba*

Terra:

No entenia res. Què volia dir la pàgina Web? I el breu text escrit a sota?
El vaig llegir moltes vegades i després, sense pensar, vaig anar a l'estudi per
engegar l'ordinador.
A l'entrar a la pàgina Web vaig adonar-me del que el meu amic em proposava...

Entrar pàgina web: http://www.projecte8.com/enigmes_cat.htm

Coneixent en Nil ara ja n'estava segur. D'aquest breu text caldria extreure'n la clau per accedir a l'enllaç de la pàgina anomenada Terra. Però, què collons volia dir aquell escrit?

"Únicament una nit a l'any ho pots veure" - A què es referia? Una pluja d'estels com la que es produeix el mes d'agost?

Recordava clarament aquell any en que tots dos sols vàrem passar tota una nit veient el fenomen des de la seva casa del Montseny. Sí, ara recordo com es deia, les Perseidas, un espectacle inoblidable.

Però el missatge estel·lar no tenia res d'inexorable.

Potser es referia a una festa tradicional d'algun lloc o ...

No se m'acudia res més, em sentia com quan vols expressar una cosa que tens ben sabuda i et quedes en blanc. Vaig intentar centrar-me en la segona part de l'escrit.

"Mares de Déu amb un fill il·lustre" – A què venia aquest pensament religiós i tan, no sé... sublim? A què es referia amb un fill il·lustre? M'estava parlant de Jesús?

Allò no tenia ni cap ni peus i menys tenint en compte que ho havia escrit en Nil. La darrera frase encara semblava complicar més les coses. El final era com una sentència : *"i amb la dansa tot s'acaba"*, l'única cosa que podia tenir sentit era la gran afició musical que ell tenia i que podia justificar el fet que la música ho fos tot.

Ho vaig llegir i rellegir, vaig provar d'escriure-ho canviant l'ordre de les paraules, també de cercar algun codi amagat canviant certes lletres seguint alguna relació amb l'abecedari.

Res de res.

La lògica devia ser en un altre lloc i jo no la trobava.

Ho vaig deixar estar. Sense adonar-me'n se m'havien fet les 4 de la matinada i em trobava en un estat d'excitació que no em deixava desconnectar del text. Sense fer soroll, a la cuina, vaig preparar-me un tassa d'herbes amb molta mel, pensant que ajudaria a relaxar-me.

Va ser just en aquell moment, en deixar la tassa buida damunt el marbre, que se' m va il·luminar el pensament. Sols per un instant, com un flash, alguna connexió neuronal va fer la seva feina a traïció del meu subconscient .

Vaig córrer a l'estudi per agafar el llibre.

Com no ho havia vist abans! Ara ho trobava evident. Tot lligava: la dansa, el fill il·lustre, la música, les Mares de Déu, el missatge inexorable d'una sola nit a l'any.

No n'estava segur però, tot i semblar-me una il·lusió, alguna cosa em deia que ho havia encertat.

La deducció era ben fàcil a partir de "*Mares de Déu*". La Mare de Déu era evident que feia referència a la Verge. El plural donava sentit, no a un personatge, sinó a una població: Verges, situada a l'Empordà, (Girona).

El seu fill il·lustre no podia ser un altre que el músic i cantant Lluís Llach, i això quadrava com a primera referència musical: "La música ho és tot". Però n'hi havia una altra de referència musical coneguda mundialment: La processó de Dijous Sant amb la Dansa de la Mort. Encaixava perfectament!

"Únicament una nit a l'any ho pots veure": La nit de Dijous Sant durant la setmana Santa. La Dansa de la Mort.

"I el seu missatge és inexorable": La dansa fa referència a la mort com a fet inexorable. Els dansaires disfressats d'esquelets segueixen un ritme de tambor força tètric.

Era clar, tenint en compte la clau a introduir a la pàgina web, calia buscar algun missatge compost de 2 parts (6+5) amb un total d'onze dígitos o lletres, fent recerques a la xarxa sobre la Dansa de la Mort.

Fer recerca a la Xarxa: WWW.Google.com

Vaig necessitar més de 15 minuts per trobar el codi. En llegir-lo se'm van posar els pèls de punta.

La solució la vaig trobar mirant imatges de la Dansa de la Mort. Estava escrita en llatí a la dalla que porta un dels esquelets.

Després vaig introduir el codi a la pàgina web a l'espai anomenat Terra i...

Entrar pàgina web: http://www.projecte8.com/enigmes_cat.htm

En acabar de llegir el text no sabia què pensar. Quin joc era aquest? De què anava tot això?

Indubtablement el llistat musical que incloïa la pàgina era també per a mi una delícia. Vaig imprimir-lo pensant que intentaria buscar i escoltar tots aquells temes i que potser em serviria per trobar alguna resposta.

De sobte, sense pensar-m'ho, vaig agafar el telèfon per trucar-lo a casa seva.

- Hola Clara, perdona... ja ho sé, ja ho sé... són les 6 del matí però he de parlar amb en Nil.
- Què no ho saps? – va dir la Clara amb una veu quasi inaudible – fa 2 mesos que ho hem deixat, ja no viu aquí.
- Però si l'he vist avui mateix, o millor dit ahir, hem estat xerrant i no m'ha dit res d'això. Em té preocupat. M'ha deixat un llibre que és... com un joc i bé... millor quedem demà i t'ho explico.
- D'acord – em va contestar – mira de buscar-lo demà a la feina. No sé on està vivint ara mateix. No m'ho va voler dir.

Després de disculpar-me per la intempestiva trucada ens vàrem acomiadar i, al penjar el telèfon, vaig tenir la certesa que d'ara endavant les coses es complicarien.

Abans de ficar-me al llit vaig anotar, en l'espai destinat al llibre, el codi "Terra" del final de la pàgina del text, després del llistat musical.

D'alguna cosa em serviria.

Al matí no podia llevar-me. Recordava intensament, entre una espessa boira cerebral i un mal de cap agut, el que havia succeït la nit abans.

Tenia sort, la meua feina em permetia organitzar l'horari de treball segons el que més convenia.

Crec que era divendres i després de realitzar tots els rituals necessaris per posar el cos i el cap en funcionament, vaig trucar en Nil a la feina.

- Hola bon dia, voldria parlar amb en Nil Costa.
- El Nil? – van contestar amb una veu d'estranyesa – ja no treballa aquí. Fa uns dos mesos que va plegar.
- Ah..., no ho sabia. – vaig dir amb una veu entretallada per la sorpresa – No sabríeu on treballa ara o on el puc trobar?
- No, ni idea. Ens va avisar que plegaria amb 3 setmanes d'antelació i des d'aleshores no n'hem sabut res més.

Vaig acomiadar-me ràpidament mentre pensava: truca'l al mòbil.

Pressentia el que sentiria per l'auricular: aquest abonat es troba fora de servei o fora de cobertura, torni-ho a provar més tard. Gràcies.

Així va ser.

I ara què? Tornava a estar desconcertat i el mal de cap no em deixava pensar amb claredat.

En aquell moment vaig saber que la resposta la trobaria al llibre.

2. El Missatge

nil2@projecte8.com

El missatge:

No hi havia cap altra opció. Tornava a ser evident. L'adreça e-mail, l'espai per escriure un nou codi...

Vaig obrir el correu i després de llegir alguns e-mails de feina i de comprovar que no n'hi havia cap del Nil, vaig escriure:

Nil,

On ets? Estàs bé?

No sabia res del que t'ha passat.

Posa't en contacte tan aviat com puguis.

Una abraçada

El vaig enviar amb el convenciment que rebria alguna resposta.

Enviar e-mail

Aquella mateixa tarda va venir la Clara a casa. Vàrem estar xerrant durant moltes hores. Em va explicar que la separació no havia estat pas traumàtica, tot al contrari havia estat d'aquelles de manual i de bon rotllo, és a dir de les que pràcticament no n' existeixen.

La Clara i el Nil havien conviscut durant cinc anys i em va semblar, pel que els coneixia i pel que m'explicava, que ho havien fet intensament.

Senzillament es va acabar i tal com ho havien iniciat ho van deixar.

- I no el vas trobar estrany o canviat durant els darrers temps que vas estar amb ell?
- No - em va contestar mentre expressava en el seu rostre els records viscuts i una certa sorpresa – ja saps com era, tan aviat es sentia feliç i podia menjar-se el món com s'enfonsava en les seves cabòries. En certa manera era tot un geni.
- I tant que sí – li vaig respondre – Vols veure la seva darrera genialitat?

Li vaig ensenyar el llibre que ell mateix m'havia donat el dia abans explicant-li totes les deduccions a que havia arribat.

- Mira – em va dir la Clara secament – no és la primera vegada que fa coses així i la veritat... necessito temps per resoldre els meus conflictes. Jo vaig plantejar el fet d'acabar amb la nostra relació i ara no puc jugar a fet i amagar amb ell. Ho he de superar. Per a mi tampoc no ha estat gens fàcil. Ho entens?
- És clar que ho entenc Clara. Perdona si he estat insensible amb els teus sentiments, ja saps que t'aprecio molt però és que hi ha alguna cosa que em preocupa i no sé dir-te ben bé el que és.

Cap al tard la Clara va marxar i vaig pensar que tenia raó amb tot el que m'havia dit. Ella no es mereixia allargar cap patiment. Vaig decidir que no li explicaria res més del Nil ni del llibre.

En aquell moment, no sabia com n'estava d'equivocat.

Dia 3, dissabte

Rebre e-mail

L'endemà, en obrir el correu, va arribar el missatge del Nil.

Després de llegir el text vaig veure que hi havia un enllaç. Al clicar-lo va obrir-se un arxiu en format PDF.

En les imatges de l'arxiu "13 portes" s'hi amagava la porta de l'infern. El cognom de l'autor de la porta era la resposta correcta.

Després de donar-hi moltes voltes vaig optar per guardar la informació i continuar llegint.

Aquí s'acaben els dos primers capítols. Si estàs intrigat i vols continuar llegint i jugant, descarrega la versió sencera a: http://www.projecte8.com/descarrega_cat.htm

Únicament et caldrà enviar un e-mail a horitdigit2@projecte8.com per rebre la contrasenya de l'arxiu PDF